

Arrest

nr. 249 999 van 25 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoeker verklaarde naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, ingediend op 22 februari 2012, dat hij Afghanistan in 2011 verliet uit vrees voor gedwongen rekrutering en vervolging door de taliban in zijn regio van herkomst. Verzoeker vreesde hetzelfde lot te volgen als zijn broer, die zou zijn verdwenen nadat hij weigerde de taliban te vervoegen. Verzoekers vader zou van de politie vernomen hebben dat verzoekers broer in handen van de taliban is. Op 11 januari 2013 weigerde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker het vluchtelingenstatuut toe te kennen omdat hij een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk maakte. Wel werd verzoeker het statuut van subsidiaire bescherming toegekend door het Commissariaat-generaal op basis van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet, omwille van zijn herkomst uit het district Tagab van de provincie Kapisa en de toenmalige veiligheidssituatie aldaar.

Verzoeker werd op 5 december 2016 door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf met probatie uitstel van 5 jaar, behalve voor de voorlopige hechtenis (van 20 oktober 2015 tot 23 december 2015), wegens opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, met voorbedachtheid.

Op basis van voornoemde veroordeling voor een ernstig misdrijf, werd verzoekers subsidiaire beschermingsstatus per beslissing van het Commissariaat-generaal op 12 april 2018 ingetrokken op grond van artikel 55/5/1 § 2 van de Vreemdelingenwet. In voormelde beslissing is het Commissariaat-generaal weliswaar van oordeel dat verzoeker niet direct of indirect mag worden teruggeleid naar het district Tagab in de Afghaanse provincie Kapisa omdat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Op 13 november 2018 bevestigde de Raad bij arrest met nummer 212 297 de intrekking van de status van subsidiaire bescherming.

Verzoeker diende op 28 juni 2019, huidig, tweede verzoek om internationale bescherming in. In de bestreden beslissing staat hieromtrent in het feitenrelaas te lezen: "Gevraagd op de DVZ op basis van welke nieuwe elementen u opnieuw internationale bescherming aanvraagt, liet u noteren de beslissing van het CGVS tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus niet te begrijpen omdat uw vriend met anderen ruzie had en betrokken was bij een vechtpartij maar dat uzelf nooit criminele feiten pleegde, dat u al sinds 2012 in België bent en hier school liep en werkte, dat u uw probatievoorwaarden naleefde, dat u geen crimineel bent en geen tweede kans kreeg (Verslag van uw verklaringen op de DVZ dd. 19.02.2020, punten 16, 20 en 23).

Gevraagd op welke manier uw problemen in Afghanistan nog bestaande zijn, liet u noteren dat uw familie enkele jaren geleden verhuisde van Afghanistan naar Pakistan; dat uw broer werd opgepakt door de regering omdat hij bij de Taliban was en dat de Taliban dacht dat uw broer namen over hen en dingen aan de regering vernoemde, waarop uw familie problemen kreeg met de Taliban; dat uw broer niet meer bij de Taliban is maar bij uw familie in Pakistan en dat het nog steeds gevaarlijk is in Afghanistan (Verslag van uw verklaringen op de DVZ dd. 19.02.2020, punt 16)."

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en op de eerdere beslissing van de Raad, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Verzoeker betoogt dat onterecht wordt gesteld dat hij geen specifieke steunmaatregelen nodig heeft en hij geeft aan te kampen met psychologische problemen als gevolg van zijn uitzichtloze situatie. Naar zijn mening heeft de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal van hem een 'limbo' gemaakt en werd geen rekening gehouden met "deze persoonlijke situatie" van verzoeker.

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit het betoog van verzoeker niet blijkt op welke concrete bijzondere procedurele noden hij doelt. Daarnaast leest de Raad in de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" in hoofde van verzoeker van 19 februari 2020 (adm. doss., stuk 5) dat hij op de vraag "Zijn er volgens u bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken?" duidelijk "neen" antwoordde.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in zijn hoofde heeft kunnen identificeren. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoeker gerespecteerd zijn evenals dat verzoeker in de gegeven omstandigheden kan voldoen aan zijn verplichtingen.

4.2. Verzoeker verwijst verder naar het vonnis van de correctionele rechtbank te Gent en het oordeel dat de feiten bijzonder ernstig waren. Naar zijn mening kwalificeert een strafrechter een misdrijf als bijzonder ernstig om zijn vonnis te motiveren en mag dergelijk motivering geen “vrije brief zijn voor verweerster, het CGVS en uw Raad om een einde te stellen aan het statuut of verblijf”.

De Raad stelt vast dat verzoeker doorheen zijn betoog in wezen kritiek uit op de beslissing van het Commissariaat-generaal van 12 april 2018 en het daaropvolgende arrest van de Raad. De Raad benadrukt echter dat in dit met gezag van gewijsde beklede arrest met nummer 212 297 van 13 november 2018 de intrekking van verzoekers status van subsidiaire bescherming werd bevestigd. Verzoekers betoog hieromtrent is dan ook niet dienstig en de middelen zijn onontvankelijk in de mate dat zij hierop betrekking hebben. Immers, gelet op voormeld bevestigend arrest van de Raad, moet de beoordeling als vaststaand worden beschouwd. Er staan geen beroepsmogelijkheden meer open. Verzoeker kan onderhavig beroep dan ook niet aanwenden als vorm van beroep tegen de beslissing van 12 april 2018 van het Commissariaat-generaal, die definitief is geworden. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht benadrukt hetgeen volgt:

“Uit het administratief dossier blijkt vooreerst dat u huidige procedure volgend verzoek misbruikt om aan te geven dat u de beslissing van het CGVS tot intrekking van uw beschermingsstatus wegens het plegen van een ernstig misdrijf niet aanvaard, en dit niettegenstaande de RvV uw beroep verwierp door voornoemde beslissing van het CGVS te bevestigen. Gevraagd op de DVZ op basis van welke nieuwe elementen u opnieuw internationale bescherming aanvraagt, liet u immers noteren dat u de beslissing van het CGVS tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus niet begrijpt omdat uw vriend met anderen ruzie had en betrokken was bij een vechtpartij maar dat uzelf nooit criminele feiten pleegde, dat u al sinds 2012 in België bent en hier school liep en werkte, dat u uw probatievoorwaarden naleefde, dat u geen crimineel bent en geen tweede kans kreeg (Verslag van uw verklaringen op de DVZ dd. 19.02.2020, punten 16, 20 en 23). Met betrekking tot voornoemde argumenten dient te worden besloten dat dit geen nieuwe elementen betreffen die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.”

Waar verzoeker kritiek uit op het intrekken van de subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en de beslissing van het Commissariaat-generaal verzoeker niet direct of indirect mag worden teruggeleid naar het district Tagab in de Afghaanse provincie Kapisa omdat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, of de combinatie ervan, wijst de Raad erop dat in casu geen dergelijke verwijderingsmaatregel voorlegt, noch uitspraak wordt gedaan omtrent het al dan niet toekennen van een verblijfsrecht.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet op concrete wijze ingaat op volgende motieven, laat staan dat hij erin slaagt ze te weerleggen, zodat ze staande blijven: “Gevraagd door de DVZ op welke manier uw problemen in Afghanistan nog bestaande zijn, herhaalde u vooreerst dezelfde feiten en motieven die u tijdens uw eerste verzoek al inriep en die door het CGVS en de RvV ongeloofwaardig werden bevonden: uw broer werd opgepakt door de Afghaanse regering omdat hij bij de Taliban was en de Taliban dacht dat uw broer namen over hen en dingen aan de regering vernoemde, waarop uw broer doodsbedreigingen kreeg van de Taliban en ook uw familie problemen kreeg met de Taliban (Verslag van uw verklaringen op de DVZ dd. 19.02.2020, punt 16). Als nieuwe feiten vermeldde u dat uw broer niet meer bij de Taliban is maar bij uw familie die enkele jaren geleden verhuisde van Afghanistan naar Pakistan, dat u niemand meer in Afghanistan heeft en daar nog steeds gevaar is (Verslag van uw verklaringen op de DVZ dd. 19.02.2020, punt 16). Ter ondersteuning hiervan is sprake van schoolbewijzen van uw broer in Pakistan en foto's van uw vader en broer in Pakistan (zie schrijven van 4 september 2019 vanwege uw advocaat in het administratief dossier). Per schrijven dd. 04.09.2019 vermeldt uw advocaat nog uw “lang verblijf in België” en verwijst hij naar het oordeel van het CGVS in voornoemde beslissing van 12 april 2018 tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan aangezien een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uw advocaat verwijst eveneens naar rapporten van UNHCR en ECRE betreffende de algemene situatie in Afghanistan. Ook hier betreft het geenszins nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.”

4.3. Waar verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 7 oktober 2020, voert verzoekende partij aan dat zij niet kan akkoord gaan met hetgeen in de beschikking staat aangezien deze niet juist is. Zij licht toe dat de kritiek die zij formuleert in het verzoekschrift niet tegen een arrest is van de Raad maar wel tegen een beslissing van het CGVS. Voorts verklaart verzoekende partij dat de Raad in het verleden in een soortgelijke zaak als de hare de feiten als niet ernstig heeft gekwalificeerd. Daaruit besluit verzoekende partij dat ook haar beschermstatus niet kon ingetrokken worden en in ieder geval de Raad de beslissing van het CGVS niet kon volgen. Tenslotte wijst verzoekende partij er op dat zij ook niet kan terugkeren naar Afghanistan gelet op de preciaire situatie.

Verzoekende partij licht toe dat de kritiek die zij formuleert in het verzoekschrift niet tegen een arrest is van de Raad maar wel tegen een beslissing van het CGVS. Voorts verklaart verzoekende partij dat de Raad in het verleden in een soortgelijke zaak als de hare de feiten als niet ernstig heeft gekwalificeerd. Daaruit besluit verzoekende partij dat ook haar beschermstatus niet kon ingetrokken worden en in ieder geval de Raad de beslissing van het CGVS niet kon volgen.

De Raad wijst dienaangaande op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “4.2. Verzoeker verwijst verder naar het vonnis van de correctionele rechtbank te Gent en het oordeel dat de feiten bijzonder ernstig waren. Naar zijn mening kwalificeert een strafrechter een misdrijf als bijzonder ernstig om zijn vonnis te motiveren en mag dergelijk motivering geen “vrije brief zijn voor verweerster, het CGVS en uw Raad om een einde te stellen aan het statuut of verblijf”.

De Raad stelt vast dat verzoeker doorheen zijn betoog in wezen kritiek uit op de beslissing van het Commissariaat-generaal van 12 april 2018 en het daaropvolgende arrest van de Raad. De Raad benadrukt echter dat in dit met gezag van gewijsde beklede arrest met nummer 212 297 van 13 november 2018 de intrekking van verzoekers status van subsidiaire bescherming werd bevestigd. Verzoekers betoog hieromtrent is dan ook niet dienstig en de middelen zijn onontvankelijk in de mate dat zij hierop betrekking hebben. Immers, gelet op voormeld bevestigend arrest van de Raad, moet de beoordeling als vaststaand worden beschouwd. Er staan geen beroepsmogelijkheden meer open. Verzoeker kan onderhavig beroep dan ook niet aanwenden als vorm van beroep tegen de beslissing van 12 april 2018 van het Commissariaat-generaal, die definitief is geworden. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht benadrukt hetgeen volgt:

“Uit het administratief dossier blijkt vooreerst dat u huidige procedure volgend verzoek misbruikt om aan te geven dat u de beslissing van het CGVS tot intrekking van uw beschermingsstatus wegens het plegen van een ernstig misdrijf niet aanvaard, en dit niettegenstaande de RvV uw beroep verwierp door voornoemde beslissing van het CGVS te bevestigen. Gevraagd op de DVZ op basis van welke nieuwe elementen u opnieuw internationale bescherming aanvraagt, liet u immers noteren dat u de beslissing van het CGVS tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus niet begrijpt omdat uw vriend met anderen ruzie had en betrokken was bij een vechtpartij maar dat uzelf nooit criminele feiten pleegde, dat u al sinds 2012 in België bent en hier school liep en werkte, dat u uw probatievoorwaarden naleefde, dat u geen crimineel bent en geen tweede kans kreeg (Verslag van uw verklaringen op de DVZ dd. 19.02.2020, punten 16, 20 en 23). Met betrekking tot voornoemde argumenten dient te worden besloten dat dit geen nieuwe elementen betreffen die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.”

De Raad wijst er nogmaals op dat verzoekende partij haar onderhavige asielprocedure en haar onderhavige beroepsverzoekschrift niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de vaststellingen gedaan, in het kader van de intrekking van haar status van subsidiaire bescherming, door zowel de commissaris-generaal als door de Raad.

Betreffende verzoekende partij haar verwijzing naar rechtspraak van deze Raad, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals *in casu* geschiedt.

Het algemeen stellen dat zij niet kan terugkeren naar Afghanistan gelet op de preciaire situatie, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier geheel in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS